

รายงานวิจัยสถาบัน

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการเรียนการสอน
ของวิทยาเขตชุมพร

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
วิทยาเขตชุมพร

พ.ศ. 2549

CH
G
95
5
151

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โครงการวิจัยสถาบัน

เรื่อง บัณฑิตที่มีผลต่อประสิทธิภาพการเรียนการสอนของวิทยาเขตชุมพร

หน่วยงานที่รับผิดชอบ และที่อยู่

งานบริการการศึกษา วิทยาเขตชุมพร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง วิทยาเขตชุมพร ตำบลชุมโค อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร 86160 โทรศัพท์/โทรสาร
0-7750-6428, 0-7750-6434

คณะผู้วิจัย และสัดส่วนที่ทำงานวิจัย (%)

1 นายเทียมพบ ก้านเหลือง	อาจารย์ 7
สัดส่วนการทำวิจัย 30%	
2 นางวรรณนิดา นพแก้ว	นักวิชาการการศึกษา 7
สัดส่วนการทำวิจัย 25%	
3 นางสาววิภาวดี ไพเมือง	นักวิชาการการศึกษา
สัดส่วนการทำวิจัย 25%	
4 นางสาวนวลน้อย กมลเนตร	พนักงานธุรการ
สัดส่วนการทำวิจัย 20%	

ประเภทของงานวิจัย งานวิจัยสถาบัน

PCH
HG
895
K5
จ 251

เลขหมู่.....

เลขทะเบียน..... 69576

วัน,เดือน,ปี 15 ก.พ. 2550

11703564
b.....
i.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไป
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้ง

บทคัดย่อ

จากการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ยของภาระงานสอนของคณาจารย์อยู่ที่ 28.331 ± 18.662 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยมีภาระงานสูงสุดที่ 64.540 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และภาระงานต่ำสุด 10.500 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ภาระงานบริหารเฉลี่ยเท่ากับ 4.677 ± 6.948 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (ภาระงานบริหารของผู้ช่วยอธิการบดีเท่ากับ 5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์) เมื่อจำแนกตามสถานภาพของคณาจารย์พบว่า คณาจารย์ที่เป็นข้าราชการมีภาระงานเฉลี่ยเท่ากับ 47.674 ± 22.201 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยที่คณาจารย์ที่เป็นข้าราชการมีภาระงานสูงสุดที่ 64.540 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และต่ำสุดที่ 17.300 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ส่วนคณาจารย์ที่เป็นพนักงานสถาบันฯ มีภาระงานเฉลี่ยเท่ากับ 21.723 ± 11.500 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยที่คณาจารย์ที่มีภาระงานสูงสุดและต่ำสุดอยู่ที่ 43.500 และ 10.500 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ตามลำดับ และประสบการณ์ในการสอนของคณาจารย์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.394 ± 4.814 ปี โดยคณาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำสุดอยู่ที่ 9 เดือน และคณาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนสูงสุดอยู่ที่ 28 ปี

ระดับคะแนนของการประเมินประสิทธิภาพการสอน ที่นักศึกษาเป็นผู้ประเมินพบว่าในภาพรวมได้คะแนนอยู่ที่ 4.208 ± 0.718 โดยที่ประเด็นการแจ้งให้นักศึกษาทราบและเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของการเรียนการสอนที่ชัดเจนตั้งแต่เริ่มการสอน เช่นมีการกำหนดใน Course Outline เอกสารประกอบและเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน เป็นต้น มีระดับคะแนน 4.391 ± 0.605 การตรงต่อเวลาในการเข้าสอนและเลิกสอนมีระดับคะแนน 4.275 ± 0.664 มีความสม่ำเสมอในการสอนตามที่กำหนดในตารางมีระดับคะแนน 4.200 ± 0.728 การใช้สื่อการสอนที่ช่วยให้เข้าใจดีขึ้นมีระดับคะแนน 4.002 ± 0.764 มีความรู้ความสามารถในการสอนให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดี มีระดับคะแนน 4.177 ± 0.717 มีการมอบหมายงานให้นักศึกษาทำในปริมาณที่เหมาะสมมีระดับคะแนน 4.113 ± 0.742 มีการตรวจงานและชี้แจงข้อบกพร่องของนักศึกษาในงานที่ให้ทำมีระดับคะแนน 3.991 ± 0.785 ซึ่งมีระดับคะแนนน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับประเด็นความคิดเห็นอื่นๆ เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามในเวลาเรียนมีระดับคะแนน 4.419 ± 0.632 ซึ่งมีระดับคะแนนสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับประเด็นความคิดเห็นอื่นๆ การเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามนอกเวลาเรียนมีระดับคะแนน 4.264 ± 0.707 การสอนเนื้อหาครบตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอนมีระดับคะแนน 4.391 ± 0.605 โดยภาพรวมท่านได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากวิชาเรียนนี้มีระดับคะแนน 4.158 ± 0.738 การส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม คุณระเบียบวินัยและทำตนเป็นตัวอย่างที่ดีมีระดับคะแนน 4.182 ± 0.713

ระดับคะแนนการประเมินประสิทธิภาพการสอนจำแนกตามสาขาวิชาพบว่าสาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิตพืช/พืชสวนมีระดับคะแนนสูงสุดคือ 4.378 ± 0.655 โดยที่สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกลมีระดับคะแนนต่ำสุด คือ 4.078 ± 0.817 คะแนน ซึ่งจะพบว่าสาขาวิชาของคณาจารย์ผู้สอนมีผลต่อประสิทธิภาพการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับเพศของคณาจารย์ผู้สอนว่า คะแนนประสิทธิภาพการสอนของคณาจารย์เพศชายมีระดับคะแนนที่ 4.204 ± 0.731 ซึ่งต่ำกว่าคณาจารย์เพศหญิงที่มีระดับคะแนน 4.215 ± 0.697 แต่ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ แต่สถานภาพของคณาจารย์มีผลต่อคะแนนเฉลี่ยรวมของทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่คณาจารย์ที่เป็นข้าราชการมีระดับคะแนน 4.274 ± 0.704 ซึ่งสูงกว่าระดับคะแนนของคณาจารย์ที่เป็นพนักงานสถาบันฯซึ่งมีระดับคะแนน 4.186 ± 0.721

ระดับคะแนนเฉลี่ย ในภาพรวมของทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอนผันแปรตามประสบการณ์ในการสอนโดยที่คณาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน 28 ปีมีค่าระดับคะแนนสูงสุดคือ 4.496 ± 0.689 ซึ่งมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับประสบการณ์ 5, 3, 2 และ 1 ปี โดยที่คณาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีมีระดับคะแนนเท่ากับ 4.154 ± 0.689 ซึ่งไม่แตกต่างทางสถิติกับคณาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน 1 ปี แต่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับคณาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอน 3 และ 5 ปี

ความสำคัญ และที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ความจำเป็นของการประกันคุณภาพภายในเพื่อพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาซึ่งเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการปฏิรูปการศึกษาของไทย จึงได้มีสาระบัญญัติในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งต้องดำเนินการเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายใน ดังสาระในหมวด 6 มาตรา 48 ว่าให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา และให้ถือว่าการประกันคุณภาพการศึกษาภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา และเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก สาระบัญญัติดังกล่าว เป็นสิ่งที่สถานศึกษาทุกแห่งจะต้องนำไปปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเจตนารมณ์ในการพัฒนาคุณภาพสถานศึกษา ซึ่งจะเป็นการสร้างเชื่อมั่นแก่ผู้ปกครองและประชาชนว่าลูกหลานจะได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ

สำหรับมาตรฐานและตัวบ่งชี้สำหรับการประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษาตามกรอบแนวทางของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) มีอยู่ด้วยกันจำนวน 7 มาตรฐาน โดยมาตรฐานที่ 2 จะเป็นมาตรฐานด้านการเรียนรู้ ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การเรียนรู้ที่จัดตามความสนใจของผู้เรียน การพัฒนาผู้เรียนตามความสามารถและตามความถนัด การฝึกปฏิบัติ การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยมีตัวบ่งชี้ดังนี้

1. มีการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และส่งเสริมการสร้างประสบการณ์จริง
2. ความเห็นของนักศึกษาต่อประสิทธิภาพการสอนของคณาจารย์
3. จำนวนกิจกรรม / โครงการของงานกิจกรรมนักศึกษาต่อจำนวนนักศึกษาทั้งหมด
4. มีการวิจัยเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้

ดังนั้นงานบริการการศึกษา วิทยาเขตชุมพรจึงเห็นความสำคัญของการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาต่อประสิทธิภาพการสอนของคณาจารย์เพื่อใช้เป็นตัวบ่งชี้ และใช้ในการพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนของคณาจารย์ที่จัดการเรียนการสอน ณ วิทยาเขตชุมพรในภาคการศึกษาถัดไป

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการสอนของคณาจารย์จากแบบสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษา
2. เพื่อนำผลที่ได้จากโครงการวิจัยไปใช้ในการกำหนดมอบหมายภาระงานการเรียนการสอน การวิจัย งานบริการวิชาการ งานคณะกรรมการ และงานอื่นๆ ให้เหมาะสมโดยไม่กระทบต่อประสิทธิภาพการสอนในรายวิชาของคณาจารย์

กรอบแนวความคิด

กระบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการผสมผสานและต่อเนื่องที่เกิดขึ้นภายในตัวเอกัตบุคคลซึ่งช่วยให้ผู้เรียนประสบกับจุดมุ่งหมายเฉพาะ ตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียนและจัดการกับกระบวนการดำรงชีวิต

ชาญชัย อาจิมสมาจาร (2547) ได้กล่าวไว้ว่า ในทางมโนทัศน์กระบวนการเรียนรู้เกี่ยวข้องกับ 5 ขั้นตอน คือ

1. กระบวนการคลาย (Unfreezing) เอกัตบุคคลพร้อมที่จะพิจารณาการเปลี่ยนแปลงในความรู้ ทักษะ เจตคติ และพฤติกรรม
2. การคาดคะเนปัญหา (Problem diagnosis) พลังสนับสนุนความต้องการสำหรับการเปลี่ยนแปลง และพลังที่ต่อต้านความต้องการการเปลี่ยนแปลงถูกระงับและนำเสนอ
3. การตั้งเป้าหมาย (Goal setting) การเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์ในความรู้ ทักษะ เจตคติ และพฤติกรรมถูกระงับไว้อย่างจำเพาะ
4. พฤติกรรมใหม่ (New behavior) เอกัตบุคคลเรียนรู้และปฏิบัติความรู้ ทักษะ เจตคติ และพฤติกรรมใหม่ๆ ที่พึงประสงค์
5. การทดลองและการเปลี่ยนแปลงให้เข้ารูป (Refreezing) ได้มีการพบการเรียนรู้ใหม่เพื่อประโยชน์และผสมกลมกลืนเข้าไปยังโครงสร้างของเอกัตบุคคลในความรู้ ทักษะ เจตคติ และพฤติกรรม

ทัศนา เขมมณี (2548) กล่าวว่าระบบการสอน / ระบบการเรียนการสอน (Teaching / Instructional system) คือองค์ประกอบต่างๆ ของการเรียนการสอนที่ได้รับการจัดให้มีความสัมพันธ์กันและส่งเสริมกันอย่างเป็นระเบียบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ส่วนรูปแบบการสอน / รูปแบบการเรียนการสอน (Teaching / Instructional model) คือแบบ

แผนการดำเนินการสอนที่ได้รับการจัดเป็นระบบอย่างสัมพันธ์สอดคล้องกับทฤษฎี หลักการเรียนรู้หรือ การสอนที่รูปแบบนั้นยึดถือ และได้รับการพิสูจน์ ทดสอบว่ามีประสิทธิภาพสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายเฉพาะของรูปแบบนั้นๆ โดยทั่วไปแบบกระบวนการสอนดังกล่าวมัก ประกอบด้วยทฤษฎี / หลักการที่รูปแบบนั้นยึดถือและกระบวนการสอนที่มีลักษณะเฉพาะอันจะนำ ผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายเฉพาะที่รูปแบบนั้นกำหนด ซึ่งผู้สอนสามารถนำไปใช้เป็นแบบแผนหรือ แบบอย่างในการจัดและดำเนินการสอนอื่นๆ ที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะเช่นเดียวกันได้

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และเพยาร์ ยินดีสุข (2548) ได้รายงานองค์ประกอบสำคัญของแผนการ จัดการเรียนรู้ ว่าจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ 3 ประการดังนี้

1. วัตถุประสงค์การเรียนรู้หรือจุดประสงค์การเรียนรู้ (objectives) ควรเขียนเป็น วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (behavioral objectives) โดยเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาในประเด็น ความรู้ (knowledge) ทักษะกระบวนการ (process) ซึ่งประกอบไปด้วย ทักษะกระบวนการคิดและการ ปฏิบัติ รวมทั้งการแสดงออก และเจตคติ (attitude) คือความสนใจ พอใจ รวมทั้งลักษณะนิสัย
2. ประสบการณ์การเรียนรู้ (learning experiences) ในส่วนนี้ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ เนื้อหาสาระ (content) ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้ และกระบวนการจัดการเรียนรู้ (process of learning) เป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตั้งแต่ขั้นนำ ขั้นกิจกรรม ขั้นสรุป
3. กระประเมินผล (evaluation) เป็นการตีค่าผลการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งต้องใช้ข้อมูลทั้งเชิง ปริมาณและคุณภาพจากการประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง (authentic assessment) หรือการ ประเมินผลการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ทิศนา แหมมณี (2548) กล่าวว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นสากลและได้รับการพิสูจน์ ทดสอบประสิทธิภาพและมีผู้นิยมนำไปใช้ในการเรียนการสอนโดยทั่วไปสามารถจัดหมวดหมู่ของ รูปแบบตามลักษณะของวัตถุประสงค์เฉพาะหรือเจตนารมณ์ของรูปแบบ ซึ่งสามารถจัดกลุ่มได้เป็น 5 หมวดดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (cognitive domain)
2. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (affective domain)
3. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย (psycho – motor domain)
4. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ (process skills)
5. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ (integration)

Bronfenbrenner (1977) อ้างโดย ทิศนา แคมมณี (2548) กล่าวว่าในการศึกษาสิ่งใดก็ตามโดยเฉพาะเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตจำเป็นต้องศึกษาหรือมองถึงบริบทของสิ่งนั้นด้วยเนื่องจากสิ่งต่างๆ ไม่ได้อยู่อย่างโดดเดี่ยวเพียงลำพัง แต่อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีอิทธิพลต่อสิ่งนั้น ซึ่งเรียกลักษณะสิ่งแวดล้อมทางนิเวศวิทยา (Ecological environment) ซึ่งจัดได้เป็นหลายระบบ ระบบที่หนึ่งเรียกว่าระบบไมโคร (Micro - system) เป็นระบบที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด ระบบที่ 2 เรียกว่าระบบเมโซ (Meso - system) เป็นสิ่งแวดล้อมที่ระบบไมโครอาศัยอยู่ ระบบที่ 3 คือระบบเอ็กโซ (Exo - System) และระบบที่ 4 เป็นระบบที่อยู่ไกลตัวมากที่สุด เรียกว่าระบบแมโคร (Macro - system) โดยที่บริบททางการสอนในระดับไมโคร หรือบริบททางการสอนในระดับห้องเรียน คือบริบทของการสอนที่ใกล้ตัวผู้สอน - ผู้เรียนมากที่สุด ซึ่งประกอบด้วย

1. ผู้สอน เนื่องจากผู้สอนมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนหลายประการ เช่น ความรู้ความเข้าใจในสาระที่สอน ความสามารถในการสอน ความตั้งใจในการสอน เจตคติต่อการสอน ความรู้สึกต่อตัวผู้เรียน สภาพจิตใจของผู้สอน แรงจูงใจในการสอน สุขภาพของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอน บุคลิกลักษณะของผู้สอน
2. ผู้เรียน สภาพแวดล้อมทั้งภายนอกและภายในของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนมากเช่นเดียวกับผู้สอน เช่น ความสนใจ ความต้องการและความถนัดในการเรียน วิธีการเรียนรู้ แรงจูงใจในการเรียน ความพร้อมในการเรียน สุขภาพของผู้เรียน ลักษณะของผู้เรียน จำนวนผู้เรียน พฤติกรรมของผู้เรียน สภาพจิตใจของผู้เรียน เจตคติต่อการเรียนการสอน ความรู้สึกของผู้เรียนต่อผู้สอน ความสามารถของผู้เรียน ปัญหาของผู้เรียน
3. การจัดการเรียนการสอน หมายถึง วัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน สาระเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอน วิธีการ กระบวนการที่ใช้ในการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน
4. สภาพแวดล้อม สภาพแวดล้อมที่ใกล้ตัวผู้สอน - ผู้เรียนมากที่สุด ก็คือสภาพแวดล้อมในห้องเรียน อันได้แก่ แสง เสียง สี อากาศ ขนาดของห้องเรียน อุปกรณ์การเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ กระดาน เป็นต้น

สำหรับบริบททางการสอนในระดับเมโซ ประกอบด้วย 1. ผู้บริหารสถาบันการศึกษา ซึ่ง ทิศนา แคมมณี (2548) รายงานว่า จากข้อเท็จจริงและผลงานวิจัยจำนวนมากสามารถยืนยันได้ว่าผู้บริหารมีอิทธิพลต่อครูและการสอนของครูมาก ลักษณะของผู้บริหาร นโยบายและการบริหารงาน

การให้การสนับสนุนของผู้บริหารล้วนมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงานของครูทั้งสิ้น 2. สถาบันการศึกษา ได้แก่ สภาพแวดล้อมในและภายนอกสถาบันการศึกษาและ 3. ผู้ร่วมงาน ได้แก่ เพื่อนครูและบุคลากรอื่น ๆ ส่วนบริบททางการสอนในระดับเอ็กโซ ได้แก่บุคคลในชุมชน ทรัพยากรในชุมชน และสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองของชุมชน และบริบททางการสอนในระดับเมคโคร ซึ่งเป็นบริบทที่อยู่ไกลตัวผู้เรียน – ผู้สอนมากที่สุด ได้แก่ บริบทระดับชาติและระดับโลก ซึ่งได้แก่ ผู้บริหารระดับชาติ นโยบายและแผนการจัดการศึกษาระดับชาติ การบริหารการศึกษาระดับชาติ ทรัพยากรงบประมาณ สภาพทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองของประเทศ การเปลี่ยนแปลงและความเคลื่อนไหวทางด้านองค์ความรู้ วิทยาการ และเทคโนโลยี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

สำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาต่อประสิทธิภาพการสอนของคณาจารย์ด้วยแบบประเมินการสอนของคณาจารย์ในภาคการศึกษาที่ 1/2546 ทุกรายวิชาที่จัดการเรียนการสอน ณ วิทยาเขตชุมพร จังหวัดชุมพร โดยมีรายการสอบถามทั้งหมด 13 ประมวลไปด้วย

1. มีการแจ้งให้นักศึกษาทราบและเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของการเรียนการสอนที่ชัดเจน ตั้งแต่เริ่มการสอน เช่น มีการกำหนดใน Course Outline เอกสารประกอบและเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน เป็นต้น

2. ตรงต่อเวลาในการเข้าสอนและเลิกสอน
3. มีความสม่ำเสมอในการสอนตามที่กำหนดในตาราง
4. ใช้สื่อการสอนที่ช่วยให้เข้าใจดีขึ้น
5. มีความรู้ความสามารถในการสอนให้นักศึกษาเข้าใจในเนื้อหาวิชาได้ดี
6. มีการมอบหมายงานให้นักศึกษาทำในปริมาณที่เหมาะสม
7. มีการตรวจงานและชี้แจงข้อบกพร่องของนักศึกษาในงานที่ให้ทำ
8. เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามในเวลาเรียน
9. เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามนอกเวลาเรียน
10. มีการสอนเนื้อหาครบตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอน
11. โดยภาพรวมท่านได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากวิชาเรียนนี้
12. มีการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ดูแลระเบียบวินัยและทำตนเป็นตัวอย่างที่ดี
13. ข้อเสนอแนะ / แนวทางในการประเมินการสอนของอาจารย์เพิ่มเติม

ระดับคะแนนความคิดเห็นมีอยู่ด้วยกัน 5 ระดับคือ ดีมาก (ระดับที่ 5) ดี (ระดับที่ 4) ปานกลาง (ระดับที่ 3) น้อย (ระดับที่ 2) และน้อยที่สุด (ระดับที่ 1) รายละเอียดแสดงในภาคผนวก 1

สำหรับการสำรวจภาระงานของคณาจารย์ที่ใช้ประกอบในการวิเคราะห์ประสิทธิภาพการสอน ใช้ตามแบบฟอร์มและตามเกณฑ์ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยงานสอน หากเป็นวิชาบรรยายจะคิดภาระงาน 3 ชั่วโมง / สัปดาห์ / ชั่วโมงบรรยายในตารางสอน หากเป็นวิชาปฏิบัติคิดภาระงาน 1.5 ชั่วโมง / สัปดาห์ / ชั่วโมงปฏิบัติการในตารางสอน งานเขียนเอกสารเพื่อการสอน (คิดไม่เกิน 10 ชั่วโมงทำงาน / สัปดาห์ / ภาคการศึกษาที่ประเมิน) โดยหนังสือ

ตำรา คิดภาระงาน 2 ชั่วโมงทำงาน / สัปดาห์ / หน่วยกิต คู่มือปฏิบัติการ เอกสารคำสอน คิดภาระงาน 1.5 ชั่วโมงทำงาน / สัปดาห์ / หน่วยกิต เอกสารประกอบการสอน คิดภาระงาน 1 ชั่วโมงทำงาน / สัปดาห์ / หน่วยกิต และสื่อการสอนอื่นๆ คิดภาระงาน 1 ชั่วโมงทำงาน / สัปดาห์ / หน่วยกิต สำหรับงานปรับปรุงเอกสารเพื่อการสอน คิดเป็นภาระงาน 50 เปอร์เซ็นต์ของงานพิมพ์ครั้งแรก สำหรับงานอาจารย์ที่ปรึกษา ควบคุมปัญหาพิเศษและโครงการคิดภาระงาน 3 ชั่วโมงทำงาน / สัปดาห์ / โครงการ ในส่วนของงานวิจัยคิดภาระงานให้ 6 ชั่วโมงทำงาน / สัปดาห์สำหรับหัวหน้าโครงการวิจัย แต่หากเป็นนักวิจัยร่วมในโครงการคิดภาระงาน 3 ชั่วโมงทำงาน / สัปดาห์ งานบริหารซึ่งวิทยาเขต ชุมพรมีเฉพาะตำแหน่งผู้ช่วยอธิการบดี คิดภาระงานให้ 5 ชั่วโมงทำงาน / สัปดาห์ งานคณะกรรมการและการได้รับมอบหมาย คิดภาระงาน 1 ชั่วโมงทำงาน / สัปดาห์ / คำสั่ง รายละเอียด แสดงในภาคผนวก 2

โดยปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาและคาดว่าจะมีผลต่อประสิทธิภาพการสอน คือ ภาระงานของคณาจารย์ที่เกี่ยวข้องกับงานการเรียนการสอน (การสอน งานเขียนเอกสารเพื่อการสอน งานอาจารย์ที่ปรึกษา และควบคุมปัญหาพิเศษ) งานวิจัยหรือผลงานอื่นๆ ทางวิชาการ งานบริหาร งานกรรมการและการได้รับมอบหมาย สถานภาพของคณาจารย์ (ข้าราชการ และพนักงานสถาบันฯ) อายุราชการ เพศ สาขาวิชาที่คณาจารย์สังกัด เป็นต้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (Arithmetic means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ในแต่ละรายการของแบบสอบถาม จำแนกตามคณาจารย์ สาขาวิชาที่คณาจารย์สังกัด เพศ
2. ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการสอน คือ ภาระงานของคณาจารย์ที่เกี่ยวข้องกับงานการเรียนการสอน (การสอน งานเขียนเอกสารเพื่อการสอน งานอาจารย์ที่ปรึกษา และควบคุมปัญหาพิเศษ) งานวิจัยหรือผลงานอื่นๆ ทางวิชาการ งานบริหาร งานกรรมการและการได้รับมอบหมาย สถานภาพของคณาจารย์ (ข้าราชการ และพนักงานสถาบันฯ) อายุราชการ เพศ สาขาวิชาที่คณาจารย์สังกัด ด้วยคำสั่ง PROC TTEST (Procedure t - test) PROC GLM (Procedure General Linear Model) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SAS (Statistical Analysis System)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการศึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น พบว่าค่าเฉลี่ยของภาระงานสอนของคณาจารย์อยู่ที่ 28.331 ± 18.662 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยมีภาระงานสูงสุดที่ 64.540 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และภาระงานต่ำสุด 10.500 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ภาระงานบริหารเฉลี่ยเท่ากับ 4.677 ± 6.948 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (ภาระงานบริหารของผู้ช่วยอธิการบดีเท่ากับ 5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์) เมื่อจำแนกตามสถานภาพของคณาจารย์พบว่า คณาจารย์ที่เป็นข้าราชการมีภาระงานเฉลี่ยเท่ากับ 47.674 ± 22.201 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยที่คณาจารย์ที่เป็นข้าราชการมีภาระงานสูงสุดที่ 64.540 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และต่ำสุดที่ 17.300 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ส่วนคณาจารย์ที่เป็นพนักงานสถาบันฯ มีภาระงานเฉลี่ยเท่ากับ 21.723 ± 11.500 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยที่คณาจารย์ที่มีภาระงานสูงสุดและต่ำสุดอยู่ที่ 43.500 และ 10.500 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ตามลำดับ และประสบการณ์ในการสอนของคณาจารย์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.394 ± 4.814 ปี โดยคณาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำสุดอยู่ที่ 9 เดือน และคณาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนสูงสุดอยู่ที่ 28 ปี

สำหรับระดับคะแนนของการประเมินประสิทธิภาพการสอน ที่นักศึกษาเป็นผู้ประเมินพบว่า ในภาพรวมได้คะแนนอยู่ที่ 4.208 ± 0.718 โดยที่ประเด็นการแจ้งให้นักศึกษาทราบและเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของการเรียนการสอนที่ชัดเจนตั้งแต่เริ่มการสอน เช่น มีการกำหนดใน Course Outline เอกสารประกอบและเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน เป็นต้น มีระดับคะแนน 4.391 ± 0.605 การตรงต่อเวลาในการเข้าสอนและเลิกสอนมีระดับคะแนน 4.275 ± 0.664 มีความสม่ำเสมอในการสอนตามที่กำหนดในตารางมีระดับคะแนน 4.200 ± 0.728 การใช้สื่อการสอนที่ช่วยให้เข้าใจดีขึ้นมีระดับคะแนน 4.002 ± 0.764 มีความรู้ความสามารถในการสอนให้นักศึกษาเข้าใจในเนื้อหาวิชาได้ดี มีระดับคะแนน 4.177 ± 0.717 มีการมอบหมายงานให้นักศึกษาทำในปริมาณที่เหมาะสมมีระดับคะแนน 4.113 ± 0.742 มีการตรวจงานและชี้แจงข้อบกพร่องของนักศึกษาในงานที่ให้ทำมีระดับคะแนน 3.991 ± 0.785 ซึ่งมีระดับคะแนนน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับประเด็นความคิดเห็นอื่นๆ เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามในเวลาเรียนมีระดับคะแนน 4.419 ± 0.632 ซึ่งมีระดับคะแนนสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับประเด็นความคิดเห็นอื่นๆ การเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามนอกเวลาเรียนมีระดับคะแนน 4.264 ± 0.707 การสอนเนื้อหาครบตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอนมีระดับคะแนน 4.391 ± 0.605 โดยภาพรวมท่านได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากวิชาเรียนนี้มีระดับคะแนน 4.158 ± 0.738 การส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม คุณระเบียบวินัยและทำตนเป็นตัวอย่างที่ดีมีระดับคะแนน 4.182 ± 0.713 รายละเอียดแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงระดับคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับคะแนนของการประเมินประสิทธิภาพการสอนโดยนักศึกษา

ประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอน	ระดับคะแนน	
	ค่าเฉลี่ย	SD
มีการแจ้งให้นักศึกษาทราบและเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของการเรียนการสอนที่ชัดเจนตั้งแต่เริ่มการสอน เช่นมีการกำหนดใน Course Outline เอกสารประกอบและเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน เป็นต้น	4.391	0.605
ตรงต่อเวลาในการเข้าสอนและเลิกสอน	4.275	0.664
มีความสม่ำเสมอในการสอนตามที่กำหนดในตาราง	4.200	0.728
มีความรู้ความสามารถในการสอนให้นักศึกษาเข้าใจในเนื้อหาวิชาได้ดี	4.177	0.717
ใช้สื่อการสอนที่ช่วยให้เข้าใจดีขึ้น	4.002	0.764
มีการมอบหมายงานให้นักศึกษาทำในปริมาณที่เหมาะสม	4.113	0.742
มีการตรวจงานและชี้แจงข้อบกพร่องของนักศึกษาในงานที่ให้ทำ	3.991	0.785
เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามในเวลาเรียน	4.419	0.632
เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามนอกเวลาเรียน	4.264	0.707
มีการสอนเนื้อหาครบตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอน	4.391	0.605
โดยภาพรวมท่านได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากวิชาเรียนนี้	4.158	0.738
มีการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม คุณระเบียบวินัยและทำตนเป็นตัวอย่างที่ดี	4.182	0.713
รวม	4.208	0.718

เมื่อจำแนกตามสาขาวิชาที่คณาจารย์สังกัด ระดับคะแนนการประเมินประสิทธิภาพการสอนของคณาจารย์ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยดังนี้ คือ สาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิตสัตว์ / สัตวศาสตร์ มีระดับคะแนนเท่ากับ 4.265 ± 0.683 สาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิตพืช / พืชสวน มีระดับคะแนนเท่ากับ 4.378 ± 0.655 ซึ่งมีระดับคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเมื่อเทียบกับสาขาวิชาอื่นๆ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การประมงมีระดับคะแนนเท่ากับ 4.239 ± 0.633 สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกลมีระดับคะแนนเท่ากับ 4.078 ± 0.817 ซึ่งมีระดับคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเมื่อเทียบกับสาขาวิชาอื่นๆ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐานมีระดับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.187 ± 0.723 รายละเอียดแสดงในตารางที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2 แสดงระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมของการประเมินประสิทธิภาพการสอนจำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	ระดับคะแนน
สาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิตสัตว์ / สัตวศาสตร์	4.265 ± 0.683^a
สาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิตพืช / พืชสวน	4.378 ± 0.655^a
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การประมง	4.239 ± 0.633^a
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐาน	4.187 ± 0.723^a
สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล	4.078 ± 0.817^a

^{a, b, c, d} แสดงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 2 พบว่าระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมของการประเมินประสิทธิภาพการสอนในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การประมงกับสาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิตสัตว์ / สัตวศาสตร์ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ นอกจากนี้ระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมของการประเมินประสิทธิภาพการสอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในแต่ละสาขาวิชา

เมื่อจำแนกตามอาจารย์ผู้สอนพบว่า ระดับคะแนนเฉลี่ยทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอนของคณาจารย์ มีค่าตั้งแต่ 3.414 ± 1.123 ถึง 4.498 ± 0.623 โดยมีคณาจารย์เพียงท่านเดียวที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 4.000 คะแนน

เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคณาจารย์ เช่น เพศ สถานภาพของคณาจารย์ (ข้าราชการ พนักงานสถาบันฯ) พบว่า คณาจารย์เพศชายมีระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมของทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอนมีค่าเท่ากับ 4.204 ± 0.731 ซึ่งมีระดับคะแนนน้อยกว่าคณาจารย์เพศหญิงซึ่งได้ระดับคะแนนเท่ากับ 4.215 ± 0.697 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับสถานภาพของคณาจารย์พบว่าคณาจารย์ที่มีสถานภาพเป็นข้าราชการมีคะแนนเฉลี่ยรวมของทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอนมีค่าเท่ากับ 4.274 ± 0.704 ซึ่งมีระดับคะแนนมากกว่าคณาจารย์ที่มีสถานภาพเป็นพนักงานสถาบันฯ ซึ่งได้รับคะแนนเท่ากับ 4.186 ± 0.721 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับภาระงานของคณาจารย์ต่อสัปดาห์พบว่าไม่ผลต่อระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมของทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับประสบการณ์ในการสอน ดังแสดงในตารางที่ 3 และตารางที่ 4

ตารางที่ 3 แสดงภาระงานของคณาจารย์ต่อสัปดาห์ต่อระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมของทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอน

ภาระงานของคณาจารย์ต่อสัปดาห์	ระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมทุกประเด็น
10 – 15 ชั่วโมงต่อสัปดาห์	4.202 ± 0.697^a
15.1 – 20 ชั่วโมงต่อสัปดาห์	4.028 ± 0.741^a
21.1 – 25 ชั่วโมงต่อสัปดาห์	4.279 ± 0.624^a
25.1 – 30 ชั่วโมงต่อสัปดาห์	4.214 ± 0.698^a
30.1 – 35 ชั่วโมงต่อสัปดาห์	4.169 ± 0.876^a
40.1 – 45 ชั่วโมงต่อสัปดาห์	4.100 ± 0.718^a
65.1 – 70 ชั่วโมงต่อสัปดาห์	4.323 ± 0.681^a

ก.ร.ก. แสดงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4 แสดงประสพการณ์ในการสอนต่อระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมของทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอน

ประสพการณ์ในการสอน	ระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมทุกประเด็น
1 ปี	4.181 ± 0.755^a
2 ปี	4.154 ± 0.689^a
3 ปี	4.240 ± 0.698^a
5 ปี	4.241 ± 0.710^a
28 ปี	4.496 ± 0.623^a

ก.ร.ก. แสดงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 3 จะเก็บได้ว่าภาระงานของคณาจารย์ต่อสัปดาห์มีผลต่อระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมของทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอน เมื่อพิจารณาในรายละเอียดที่ได้จากการศึกษา ถึงแม้ว่าภาระงานของคณาจารย์ต่อสัปดาห์ที่สูงที่สุดคือ 64.54 ชั่วโมง มีระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมทุกประเด็นสูงที่สุดซึ่งมีค่าอยู่ที่ 4.323 ± 1.681 คะแนน

สำหรับตารางที่ 4 พบว่าระดับคะแนนเฉลี่ย ในภาพรวมของทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอนผันแปรตามประสพการณ์ในการสอนโดยที่คณาจารย์ที่มีประสพการณ์การสอน 28 ปีมีค่าระดับคะแนนสูงสุดคือ 4.496 ± 0.689 ซึ่งมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับ

ประสบการณ์ 5, 3, 2 และ 1 ปี โดยที่คณาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน 2 ปีมีระดับคะแนนเท่ากับ 4.154 ± 0.689 ซึ่งไม่แตกต่างทางสถิติกับคณาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน 1 ปี แต่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับคณาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอน 3 และ 5 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปและวิจารณ์ผล

จากการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ยภาระงานของคณาจารย์อยู่ที่ 28.331 ± 18.662 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยมีภาระงานสูงสุดอยู่ที่ 64.540 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และภาระงานต่ำสุด 10.500 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คณาจารย์ที่เป็นข้าราชการมีภาระงานเฉลี่ยเท่ากับ 47.674 ± 22.201 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คณาจารย์ที่เป็นพนักงานสถาบันฯ มีภาระงานเฉลี่ยเท่ากับ 21.723 ± 11.500 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

สำหรับระดับคะแนนของการประเมินประสิทธิภาพการสอนในภาพรวมได้คะแนนที่ 4.208 ± 0.718 คะแนน โดยที่ประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอนในประเด็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามในเวลาเรียนมีระดับคะแนนสูงสุด (4.419 ± 0.632) ซึ่งอาจมีผลเนื่องมาจากนักศึกษาในแต่ละรายวิชาที่ลงทะเบียนเรียนมีจำนวนไม่มากจึงมีโอกาสนักศึกษาได้ซักถามอาจารย์ผู้สอนในชั่วโมงเรียน โดยที่ระดับการตรวจงานและชี้แจงข้อบกพร่องของนักศึกษาในงานที่ให้ทำมีระดับคะแนนต่ำสุด (3.991 ± 0.785) ซึ่งมีเพียงประเด็นเดียวที่มีระดับคะแนนต่ำกว่า 4.000

เมื่อพิจารณาในระดับคะแนนการประเมินประสิทธิภาพการสอนจำแนกตามสาขาวิชาพบว่า สาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิตพืช/พืชสวนมีระดับคะแนนสูงสุดคือ 4.378 ± 0.655 โดยที่สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกลมีระดับคะแนนต่ำสุด คือ 4.078 ± 0.817 คะแนน ซึ่งจะพบว่าสาขาวิชาของคณาจารย์ผู้สอนมีผลต่อประสิทธิภาพการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับเพศของคณาจารย์ผู้สอนพบว่า คะแนนประสิทธิภาพการสอนของคณาจารย์เพศชายมีระดับคะแนนที่ 4.204 ± 0.731 ซึ่งต่ำกว่าคณาจารย์เพศหญิงที่มีระดับคะแนน 4.215 ± 0.697 แต่ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ แต่สถานภาพของคณาจารย์มีผลต่อคะแนนเฉลี่ยรวมของทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่คณาจารย์ที่เป็นข้าราชการมีระดับคะแนน 4.274 ± 0.704 ซึ่งสูงกว่าระดับคะแนนของคณาจารย์ที่เป็นพนักงานสถาบันฯ ซึ่งมีระดับคะแนน 4.186 ± 0.721

ในส่วนของภาระงานของคณาจารย์ต่อสัปดาห์พบว่า มีผลต่อระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมทุกประเด็นของการประเมินประสิทธิภาพการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ข้อสังเกตที่พบจากการศึกษาคือ คณาจารย์ที่มีภาระงานต่อสัปดาห์สูงสุดได้ระดับคะแนนเฉลี่ยในการประเมินสูงสุด และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับภาระงานของคณาจารย์ต่อสัปดาห์อื่นๆ ยกเว้นคณาจารย์ที่มีภาระงาน 21.2 – 25 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

เมื่อพิจารณาประสบการณ์ในการสอนของคณาจารย์พบว่าระดับคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมของทุกประเด็นในการประเมินประสิทธิภาพการสอนมีความผันแปรตามประสบการณ์ในการสอน โดยที่คณาจารย์ที่มีประสบการณ์สอน 28 ปี มีระดับคะแนนสูงสุด คือ 4.496 ± 0.623 และมีความ

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับกลุ่มช่วงประสบการณ์อื่นๆ โดยที่คณาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน ที่ 2 ปีมีระดับคะแนนต่ำสุด คือ 4.154 ± 0.689 รองลงมาคือประสบการณ์การสอน 1 ปี คือ 4.181 ± 0.755 ซึ่งกลุ่มคณาจารย์ที่มีประสบการณ์ 1 และ 2 ปีมีระดับคะแนนต่ำกว่าคณาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน 3 และ 5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่คณาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอน 3 ปีมีระดับคะแนน 4.240 ± 0.698 ซึ่งไม่มีความแตกต่างทางสถิติกับคณาจารย์ที่มีประสบการณ์ 5 ปีที่มีระดับคะแนน 4.241 ± 0.710

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารอ้างอิง

- ชาญชัย อาจินสมาจาร. 2547. หลักการสอนทั่วไป (General principles of teaching). อมรการพิมพ์. กรุงเทพมหานคร. 192 หน้า.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพียรวิทย์ ยินดีสุข. 2548. ทักษะ 5 C เพื่อการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร. 244 หน้า.
- ทิตินา แคมมณี. 2548. ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 4. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร. 512 หน้า.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้